

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

det er mest nødvendigt at foretage en Forhøjelse. Selv om det ogsaa paa andre Omraader kunde være ønskeligt at foreslaa Forhøjelser og disse Forhøjelser selvfølgelig vilde blive modtaget med Tilfredshed fra mange Sider, har man ikke ment, at det vilde være økonomisk muligt for Tiden at foretage Forhøjelser af de andre Bevillinger.

Den vigtigste af de foreslaaede rent saglige Ændringer gaar ud paa, at man i Fremtiden giver Husmændene samme Vilkaar og samme Muligheder for at udnytte Lovens Tilskud og Bestemmelser som Landboforeningerne. Det er en Ændring, som kan faa stor Betydning for Udnyttelsen af Loven, og det er en Ændring, som de to Organisationer er enige om at ønske gennemført.

Lovforslaget er, saadan som det nu foreligger, vedtaget enstemmigt i Folketinget, og jeg anbefaler det til Vedtagelse ogsaa i det høje Landsting.

P. C. Petersen: Da den højtærede Landbrugsminister nu har gennemgaaet Lovforslaget, finder jeg ingen Anledning til ogsaa at gøre det. Jeg kan tilføje, at mit Parti for saa vidt godt kunde have nøjedes med at anbefale Lovforslaget og takke den højtærede Landbrugsminister for Fremsættelsen af det, men efter den Debat, der har været ført i Folketinget, og efter de Krav, som særlig Venstre, Det konservative Folkeparti og Bondepartiet — de tre Partier, som her paa Rigsdagen i særlig Grad repræsenterer det store Landbrug — har stillet, vil det sikkert ikke kunne undgaas, at der i dette høje Ting fremsættes Krav af lignende Art. Der er imidlertid sket det, at Lovforslaget er blevet enstemmigt vedtaget i Folketinget, idet baade de Konservative, Venstre og Bondepartiet har stemt for det, og det maa vel bevirke, at Stemningen ved Sagens Behandling her i Tinget maaske er blevet noget mildnet.

Hvad angaar Statens Støtte til Husdyrbrugets Fremme, har man ikke Lov til at sige, at Staten har været karrig. De, der har arbejdet med disse Ting ude i Landet, ved saa udmærket godt, at de Beløb, Staten har stillet til Raadighed gennem en Aarrække, lige fra Aarhundredskiftet og helt op til 1925—26, har beløbet sig til rundt regnet 1 Mill. Kr. aarlig. Det er ogsaa klart for enhver, der kender disse Forhold, at særlig Landboforeningerne har forstaaet at udnytte disse Beløb paa en Maade, der har været til stor Nytte og Gavn for Landbruget i al Almindelighed og i Særde-

leshed for det større Landbrug; i hvert Tilfælde viser den Husdyrbestand, vi har for Tiden, at Statstilskuddet har haft overordentlig stor Betydning for Husdyrbruget.

Det er rigtigt, at visse Bevillinger blev nedsat ved Loven af 10. Juli 1927, som man kaldte en Nedskæringslov, men man maa endelig ikke tro, at dette førte med sig, at Arbejdet med Husdyrbrugets Fremme af den Grund blev sinket ude i Landet. Med det Kendskab, jeg har dertil, er det min Opfattelse, at der tværtimod er sket det modsatte. Der har aldrig nogen Sinde været saa stor Tilgang til Kontrolforeninger, Kvægavlsforeninger og Dyrskuer som i den sidste halve Snes Aar. Konklusionen af dette er altsaa, at det ikke er absolut nødvendigt, at der gives meget store Tilskud til Landbruget til Fremme af de Formaal, der her er Tale om. Det er efter min Mening absolut ingen afgørende Faktor, om Beløbet er lidt større eller lidt mindre, end man kunde ønske det ude i Landboorganisationerne.

Det foreliggende Lovforslag indeholder visse Forbedringer, sammenlignet med det Lovforslag, der blev fremsat i Folketinget — jeg tænker her paa de forhøjede Bevillinger til Kontrolforeninger og til andre Formaal, saasom Staldbedømmelse, Fjerkræavl og andet vedrørende det mindre Landbrug, og jeg takker den højtærede Minister, fordi disse Beløb er blevet forhøjet. Der er ingen Tvivl om, at de vil blive udnyttet paa allerbedste Maade. Men der er ogsaa gennem det foreliggende Lovforslag sket det, at der nu indføres et Ligeretsprincip for Husmandsforeninger og Landboforeninger. Det vil med andre Ord sige, at nu slettes Skellet mellem de to store Organisationer, saa at de bliver ligeberettigede i Retning af at erholde Tilskud af Statskassen til de Formaal, der er Tale om i Loven. For mig staar det saaledes, at der ingen Tvivl er om, at denne Ligestilling kan faa overordentlig stor Betydning for det mindre Landbrug, og jeg vil udtale Ønsket om, at Husmandsforeningerne vil benytte Loven paa samme Maade, som Landboforeningerne har gjort det gennem Aarene. Forholdet er i Virkeligheden det, at det er Landboforeningerne og deres Folk, der har udnyttet Loven gennem de mange Aar, hvorimod Husmændene ikke hidtil har haft saa forfærdelig stor Støtte af den hidtidige Lov. Men nu er der i hvert Fald ingen Hindringer i Vejen for, at der udføres et selvstændigt Arbejde i Husmandsforeningerne paa de Omraader, der her er Tale om. Husmændene maa nu gaa den samme Vej, som Landboforeningernes Folk har vandret. Det gælder for Kvæg-